

art af kunskap såsom grund för dess möjlighet. Enligt det föregående var karakteren på den physiologiska kunskapen den, att dess innehåll fattades såsom en inre andlig enhet uti och af en mångfald af yttre delar och krafter; d. v. s. innehållet fattades här såsom något förnummet, såsom enheten eller sammanhanget i en yttre mångfald. Nu är gifvet, att i idéen af ett förnummet nödvändigt såsom förutsättning innebäres idéen af ett förnimmande väsen, ehuru densamma möjligen ej blifvit klar för medvetandet. Den physiologiska empirismen förutsätter derföre en sådan kunskapsart, hvari innehållet är begreppet om ett förnimmande uti och af en yttre mångfald. Men ett sådant förnimmande, hvars bestämningar eller särskilda förnimmelser framträda såsom något yttre och främmande för förnimmandet sjelft, lider naturligtvis derigenom inskränkning i sin verksamhet såsom förnimmande och är derföre mer eller mindre passivt emot sitt innehåll, hvilket fattas såsom en verkan på medvetandet af något utom det varande. Ett sådant slags förnimmande är hvad som karakteriserar känslan samt, såsom tänkt som organisa-